Ezoterična pisma.

Pismo XVIII.

Ljubljana, v januarju 192-

Renatus:

Kako najdemo svoj duševni mir.

Signatura današnjega časa je nervoznost. Vsakdo jo čuti, vsakdo jo pozna, kakor posledico neugnanega hrepenenja za materijalnom užitkom. Noč in dan drvimo za zaslužkom, za vse drugo pa nimamo časa. Izraz „nimam časa" je navadna opravičevalka, ki odriva vse, kar je resničnega dobrega. Za uspehi v trgovini, v službi in v družabnem življenju se pehajo in prepirajo mladi in stari, moški in ženske. Vsako zanimanje, vsako delo, mora takoj donašati materijalne koristi, druzgače se smatra za ničevo; čistega, katerega vzeta je nepojmljiv za vsakdanježe, pa jasnost ironizira in zasmehuje.

Signatura današnjega časa je nervozno-

Kljub temu pa je nekoliko ljudi, ki to beganje človeštva ne smatrajo za vse. Nekoliko jih je, v katerih srcih včasi zazveni tih opomin, da je vse to stremljenje le igra enodnevnih muh, da so dušabni uspehi, uradna napredovanja in trgovske žetve le pene nad talmunom, nevredne tistega hrepenenja, tiste ljubosumnosti in skrbi, ki jih donašajo s seboj. O, le poslušajte ta opomin, saj ga je lahko razumeti in slišati, ker se v rahločutnih srcih oglaša jogastoma! Ako se ne oglasi po dnevu, ga čujemo v temni noči, ko nam za hip zasije blesteč žarek ter se potem zopet zgubi v skrivnostni večnosti. Sicer pa, ali moramo biti res vedno odrisni od minljivosti in ničevega? Ali moramo res vedno igrati klavrno ulogo v drami življenja? Ali v sredi hrumenja in šumenja ne moremo najti miru?... Da, mi moremo! In to je globoka modrost, je odgovor prirode, katero smo vprašali v svoji zamišljenosti, je — teozofija.

Človek je neumrjoče bitje, oblečeno v meso ki je oživljeno z žeglami in s strastmi. Nevidljiva vez veže neumrjočo dušo z umrjočim

telesom. Gorje pa ubogi duši, če čuti le z umrjočim, če jo trpinčijo strasti in želje, upi in bojazni, če omahuje v pohlepu za užitkom. Taka duša ne pozna vladarja, ki nad njo kraljuje v pesnem, nestrastvenem pokoju, ne pozna svoj pravi – Sam.

V telesu je lahko vihar, pri njem je tišina, je kraj miru. Sam je večen, neminljiv. Se vznemiri se za pojave čutnega sveta ter uvažuje samo to, kar je njemu enako, večno. Šeštetokrat so na njegovem potovanju iz večnosti v večnost šla mimo njega življenje in smrt, veselje in žalost. V nedotakljencm, nestrastvencm pokoju vidi in sliši mimo šumeti deroče valove življenja. Čeprav so vihar ji razdelili dušo, mu je to znak, da je vznemirjena harmonija. Bôl in razočaranje duše sta mu merilo za kakovost in množino njenega zdravila. Samo po trpljenju se namreč duša očisti toliko, da je sprejemna za opomine pravega Sam.

V trpljenju tiči skrivnost, da svoj Sam začutimo kot samostojno bitje, ne kot naše telo. V odrekanju uživanja ga najdemo. Ka-

vadno se čutimo enotni s svojimi čute, s svoji
mislimi, s svojimi strastmi in željami. Smatr
mo se za telo ki pa je le zunanja pojava,
katero deluje naš Sam, je le ogledalo s katero
prejema utise. Čim kakor daleč je nebo od zem
lje, tako daleč so razburjenja, občutljivost je
in bol od miru in tišine.

Bratje in sestre ne iščite v sebi se
tana ampak svoj pravi Sam, ki je del Boga
Glejte, kakor gleda ta, mislite, kakor misli
Prenašajte nevšečnosti mirno in udano ter ok
nite dobro voljo v vseh slučajih življenja. Ob
metujte in ne požélite ničesar, kar povzroča
bol ali veselje. V tem boste napredovali kor
koma in spazili da marsikaj zginja, kar va
je prej povzročalo zlo.

Dalje bodite zmerni v jedi in pij
te se privadite potrpljenju. Vedno se zavedajte
da niste minljivi, ampak večni zato vas ne z
devajo dogodki vsakdanjosti. K rastem spoznanj
si pa ne pridobivate samo notranjega miru,
ampak tudi modrost. Kadar zunanjost mol
in govori vaša neumrjočnost, vzbudite v sebi

zmožnost, da svojo okolico vodite nepristransko. Ne moreijo vse želje, ki so Vam napolnjevale srca, kedaj postanete modri. Pogled človeka, ki ne dosiže notranjega miru, pa je zasenčen in zaslepljen.

O navedenem sem v zelo drobnih obrisih pokazal stezo, vodečo v kraj miru. Pokazal sem vam pot, ki vodi iz Doline solz na Goro spoznanja. Strma je steza in utrudljiva je pot, vendar ne plašite se in pojdite. Le vedno naprej, k cilju.

A. Ž.

V sveti noči.

Jasna luna na obnebju sveta,
lije blede žarke skozi okno
v sobo zaspičenega zemljana,
ki na postelji otrpno kliče
svojo neporabljeno dušico.
Ali je več odšla je v carstvo smrti,
v carstvo, o katerem govorijo,
da iz njega nikdarsr ni vernitve. —

„Guba Hora" vzdihuje,
„kaj se zima nič ne dolgočasiš?
Draga, kaj ne trepeniš z vso silo,
da se vrneš v tiho domovanje,
kjer prežila sva mladostne sanje?
Draga, kaj ne trepeniš z vso silo,
da pogubiš se enkrat človeka
ki te bil je vse na svetu zemlje?
Preide in razpusti kladno jamo,
da ogreješ se na mojem srcu
„Guba Hora"!"

Med atomi zarkov jasne lune
je priplula v sobo bela žena.
V temnem kotu tihoma ležišča
je obstala in sklonila glavo.
„Čuj me, Štanko!" je zaučila nežno,
kakor diha vzpira komaj slišno.

„Želino sem po tebi kopnela
vendar, reva, k tebi nisem smela.
Jutri pa je praznik Vsetovska,
gospodarja tic in onkraj groba,
širičnе in astrabne poljane
tic nas ljubi vse enako zarko.
In dovolil je veliki mojster,
da nocoj v skrivnostni, svetli noči
lahko združiva se pa vse čase,
dragi Stanko!"

Iz svoje sreče je razširil roke,
da prinese k sebi bajno bitje,
sama pa se je skrivila nizje
dol k tlem bednega zemljana
in vsesala se v njegove ustne
v ustne silno rjoče in drhteče.

Vsako je ura odbrnola polnoč,
sta v objemu pluta dva duhova
v sinje zore.

1924

Ob prvem leta vošimo svojim
zvestim vse dobro! Dalje priporočamo, da vsa
bijo morebitno zlo harmo minolosti; želimo, da
spoznavajo svoj pravi Jaz, ter prosimo, da posve-
čajo vse svoje moči v duševnem dobrobit človeštva.
Čas zginja in mineva z njim. Le to je naše,
le naš duh je večen!

Izdaja Teozofska družba v Ljubljani
Tajništvo Rimska c. št. 18/I.